

РЕШЕНИЕ

№ 7306

гр. София, 16.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 01.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **10131** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, вр. чл. 267, ал. 2, т. 5 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] със седалище и адрес на управление: [населено място]. [улица], ап.6, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя М. Д. Г., чрез пълномощника си Д. Д. Г., срещу Решение № ПО - 150/10.09.2020г. на Териториалния директор на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата, срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки, издадено на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК с изх. № С200022-023-0000395/06.02.2020г., от П. Ц., главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е наложена обезпечителна мярка, запор върху наличните и постъпващите по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в две български банки, както и запор на 7 броя превозни средства, както и на притежаваните безналчни ценни книги, за сумата от 174 974.25 лв.

С жалбата се прави искане за отмяната на Решение № ПО - 150/10.09.2020 г. на Териториалния директор на ТД на НАП С., поради нарушение на производствените правила, незаконосъобразност и необоснованост, както и на наложените обезпечителни мерки.

Жалбоподателят [фирма] УПР. М. Д. Г., чрез Д. Д. Г. – нередовно призован,

призовката върната в цялост, представлява се от адвокат Д., който не възразява да бъде даден ход на делото, въпреки че жалбоподателят не е редовно призован. Моли решението да бъде отменено, както и потвърденото с него постановление. Счита, че не са налице законовите предпоставки за налагане на такива предварителни обезпечителни мерки съгласно чл.121, ал.1 от ДОПК. От административната преписка не се доказала обезпечителна нужда, която да налага извършването на обезпечение с два вида активи на евентуалните вземания, евентуално възникнали от ревизията. Счита, че е налице нарушение на разпоредбата на чл.121, ал.3 от ДОПК, а именно с налагането на заповор върху два вида активи на дружеството, необосновано и неправомерно е ограничена правната сфера на жалбоподателя, което затруднявало неговата дейност. Счита, че са налице предпоставки за отмяна на решението. Прави възразение за прекомерност.

Ответникът ДИРЕКТОРА НА ТД НА НАП С. ГРАД – редовно призован, се представлява от юрк. К., която Моли жалбата да бъде отхвърлена. Счита, че при налагане на предварителните обезпечителни мерки са спазени изискванията на ДОПК. Моли решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно по мотивите, изложени в него и по мотивите, изложени в становището, представено на 25.11.2020 г. Претендира разноски.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът след като прецени законосъобразността на оспорения акт с оглед разпоредбата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, както с оглед на заявените с жалбата основания, така и служебно, в изпълнение на разпоредбата на чл. 168 от АПК приема за установено следното:

Със Заповед № Р-22221420000591-020-001/03.02.2020 г., било възложено извършването на ревизия на [фирма], касаеща задължения по Закона за корпоративното и подоходно облагане /ЗКПО/ и Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/. На основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК, с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имущество на ревизираното дружество, органът по приходите отправил мотивирано искане до публичния изпълнител за налагане на предварителни обезпечителни мерки. С Постановление изх. № С200022-023-0000395/06.02.20 г. бил наложен заповор върху налични и постъпващи суми в размер на 70 274.25лв. /седемдесет хиляди двеста седемдесет и четири лева и двадесет и пет стотинки/ по банкови сметки на жалбоподателя, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ [фирма] и ТБ [фирма], заповор върху всички безналични ценни книжа притежавани от лицето, които били вписани в регистъра на притежателите на финансови инструменти на Централния депозитар АД и заповор върху 7 броя МПС, както следва: лек автомобил марка Т., рег. [рег.номер на МПС] , рама №SB1EZ56L60E007729, двигател №3ZZU428917, година на производство 2003 г., със застрахователна стойност 2 100.00 лв.; туристическо ремарке марка I., рег. [рег.номер на МПС] . рама №XB9AL33125V166049. година на

производство 2015 г., със застрахователна стойност 2 200.00 лв.; лек автомобил марка BMW, рег. [рег.номер на МПС] , рама № WBAKS610700J88694, двигател № 30508892, година на производство 2014 г.-мощност 230kw, със застрахователна стойност 51 100.00 лв.; товарен автомобил марка С., рег. [рег.номер на МПС] , рама № VF77E9HF0CJ723671, двигател № 10JBEM0100486, година на производство 2012 г., мощност 66kw, със застрахователна стойност 7 600.00 лв.; лек автомобил марка Т., рег. [рег.номер на МПС] , рама № SB1BG76L60E083083, двигател № 2ZR0572051, година на производство 2012 г., мощност 108kw, със застрахователна стойност 13 700.00 лв.; лек автомобил марка Т., рег. [рег.номер на МПС] , рама № JTDKG18C70N337650, двигател № 1KR6065965, година на производство 2009 г., мощност 50kw, със застрахователна стойност 3 300.00 лв.; лек автомобил марка BMW, рег. [рег.номер на МПС] , рама № WBAHM21070DS72441, двигател № 22046375, година на производство 2009 г., мощност 170kw, със застрахователна стойност 24 700.00 лв., като видно от отговора на Централен депозитар АД лицето не притежавало безналични ценни книжа, поради което запор не можело да бъде наложен. Тази обезпечителна мярка била предмет на оспорване в административното производство. В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на постановлението, тъй като същото не било мотивирано, не е посочен вида на задълженията, липсвала обезпечителна нужда, както и годно за събиране вземане. Твърди се, че била нарушена разпоредбата на чл. 121, ал. 3 от ДОПК. Иска се отмяна на обжалвания акт.

При така описаната фактическа обстановка, решаващият орган намира жалбата за неоснователна, предвид следните съображения:

Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК изх. №0200022-023-0000395/06.02.2020 г. било издадено от компетентен орган, в съответствие с правомощията му по чл. 12, ал. 4, т. 1 от ДОПК, като били спазени изискванията за форма и съдържание на акта посочени в чл. 195 и чл. 196, във връзка с чл. 121, ал. 2 от ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 121, ал. 1 от ДОПК, в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите можело да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. В конкретния случай изискванията на цитираната норма били изпълнени - налице било висящо ревизионно производство, възложено със Заповед №Р- 22221420000591-020-001/03.02.2020 г., както и мотивирано искане от орган по приходите №Р-22221420000591-039-001/04.02.2020, постъпило при публичния изпълнител. Процедурата по предварително обезпечаване се прилагала в случаите, когато органите, извършващи ревизията, са преценили, че ако не бъдат наложени предварителни обезпечителни мерки, ще бъде затруднено или невъзможно събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски. Обезпечителните мерки се налагали с цел да се съхрани имуществото в патримониума на данъчнозадължения субект, както и да му се отнеме възможността да се разпореде с активите си преди да е започнала процедурата по принудително събиране. На следващо място необходимостта от налагане на обезпечение била мотивирана с размера на задължението, вида и размера на притежаваното имущество и с

обстоятелството, че евентуално извършване на отчуждителни сделки от задълженото лице би затруднило събирането на публичните вземания поради недостатъчно имущество, гарантиращо безпрепятственото им погасяване. Преценката за затрудненото събиране на задълженията на жалбоподателя в конкретния случай била направена на база размера на задълженията му, като е изследван въпроса за наличното имущество и с оглед необходимостта от предприемане на действия с цел обезпечаване на вземането, публичният изпълнител правилно пристъпил към постановяване на обезпечителни мерки, за да защитят интересите на държавата.

Относно твърденията за липса на годно за събиране публично вземане, както и че не е посочен вида на задълженията, същите били неоснователни. В случая се касаело за бъдещи публични вземания, чиито размер ще бъде окончателно установен след приключването на ревизията, с влязъл в сила ревизионен акт, като за ревизираното лице съществувала правна възможност за обжалването на последния, както по административен, така и по съдебен ред. Относно вида на задълженията, жалбоподателят бил информиран със заповедта за възлагане на ревизия, в която е посочено за какви задължения се отнася същата. Следва да се отбележи, че при предприемането на действия по предварително обезпечение публичният изпълнител бил в условията на обвързана компетентност по отношение на предполагаемия размер на бъдещите задължения, както и относно мотивите, обуславящи налагането на предварителните обезпечителни мерки, и се ползвал от преценката на ревизиращия орган. Публичният изпълнител не бил контролен орган на ревизиращия орган по приходите и не можело да оспорва неговите предположения, нито да ги отхвърля.

Неоснователни се явявали и доводите, че предварителните обезпечителни мерки ще затруднят дейността на дружеството вследствие на наложените запори. Към момента на налагане на обезпечителната мярка жалбоподателят не разполагал с недвижими имоти и други движими вещи, с налагането на възбрана, съответно заповед, върху които би могло да се гарантира погасяването на бъдещите публични вземания. Предвид горното публичният изпълнител наложил заповед върху налични и постъпващи суми в размер на размер на 70 274.25 лв. /седемдесет хиляди двеста седемдесет и четири лева и двадесет и пет стотинки/ по 2 конкретни банкови сметки на жалбоподателя, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ [фирма] и ТБ [фирма] и заповед върху 7 броя МПС, със обща застрахователна стойност 104 700 лв. /сто и четири хиляди и седемстотин лева/, още повече, че от отговора на ТБ [фирма] ставало ясно, че бил налице учреден залог в полза на цитираната банка по реда на ЗДФО, както и наложени предходни обезпечения. Важно било да се отбележи също, че с процесното постановление са наложени обезпечителните мерки, чиито общ размер не надвишава размера на предполагаемото бъдещо вземане. В случая напълно били спазени изискванията на чл. 121, ал. 3 от ДОПК, тъй като жалбоподателя разполагал и с други банкови сметки, а запорирането на моторни превозни средства било пречка само за разпореждането със същите, но не и за ползването им.

С оглед изложеното, жалба вх. №53-03-2429/03.09.2020 г. по регистъра на ТД на НАП С., подадена от [фирма], срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № С200022-023-0000395/06.02.2020 г., издадено от П. Ц., на

длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., следвало да бъде оставена без уважение, като неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след извършената, според изискванията на чл. 160, ал. 2, вр. чл. 268, вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК проверка за законосъобразност, излага следните мотиви по съществуването на спора.

Жалбата е процесуално допустима, но е неоснователна.

Жалбата е подадена от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването, при спазване на принципа за задължително оспорване на действията на публичния изпълнител по административен ред съгласно чл. 266, ал. 1 ДОПК, в законоустановения срок. Горното налага извода за нейната допустимост.

Съгласно чл. 268, ал. 1 от ДОПК в случаите по чл. 267, ал. 2, т. 2, 4, 5 и 6 длъжникът или вискателят може да обжалва решението пред административния съд по местонахождението на компетентната териториална дирекция в 7-дневен срок от съобщението. Въз основа на граматическото и систематичното тълкуване на горепосочените разпоредби се обосновава изводът, че предмет на съдебен контрол на настоящото производство са разпореждането на публичния изпълнител и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП. Следователно, съдът съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 от АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на двата административни акта са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличието на компетентност на органа; спазване на материалните и процесуалните правила при издаването им; изискването за писмена форма и съобразяване с целта на закона.

Процесното решение е издадено от оправомощен за това орган в пределите на неговата компетентност, а именно - от териториалния директор на ТД на НАП - [населено място]. Решението е издадено в писмена форма и в рамките на установения в чл. 267, ал. 2 от ДОПК 14-дневен срок от получаване на жалбата, като в него са изложени подробни съображения, основани на приетите за установени факти, мотивирали териториалния директор на ТД на НАП – [населено място] да потвърди обжалвания пред него акт. При извършената проверка съдът установи, че започването, провеждането и приключването на процедурата по издаването на оспорения акт са извършени в съответствие с приложимите в случая разпоредби на чл. 266 и чл. 267 от ДОПК, като в хода ѝ не са били допуснати съществени нарушения на административнопроизводствени правила.

Съдът намира за неоснователни възраженията на процесуалния представител на жалбоподателя.

Действително постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки, издадено на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК изх. №0200022-023-0000395/06.02.2020 г. е издадено от компетентен орган, в съответствие с правомощията му по чл. 12, ал. 4, т. 1 от ДОПК, като са спазени изискванията за форма и съдържание на акта посочени в чл. 195 и чл. 196, във връзка с чл. 121, ал. 2 от ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл.

121, ал. 1 от ДОПК, в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. В случая изискванията на цитираната норма са изпълнени - налице е висящо ревизионно производство, възложено със Заповед №Р-22221420000591-020-001/03.02.2020 г., както и мотивирано искане от орган по приходите № Р-22221420000591-039-001/04.02.2020, постъпило при публичния изпълнител. Процедурата по предварително обезпечаване се прилага в случаите, когато органите, извършващи ревизията, са преценили, че ако не бъдат наложени предварителни обезпечителни мерки, ще бъде затруднено или невъзможно събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски. Обезпечителните мерки се налагат с цел да се съхрани имуществото на данъчнозадължения субект, както и да му се отнеме възможността да се разпорежи с активите си преди да е започнала процедурата по принудително събиране. Необходимостта от налагане на обезпечение е мотивирана с размера на задължението, вида и размера на притежаваното имущество и с обстоятелството, че евентуално извършване на отчуждителни сделки от задълженото лице би затруднило събирането на публичните вземания поради недостатъчно имущество, гарантиращо безпрепятственото им погасяване. Преценката за затрудненото събиране на задълженията на жалбоподателя в конкретния случай е направена на база размера на задълженията му, като е изследван въпроса за наличното имущество и с оглед необходимостта от предприемане на действия с цел обезпечаване на вземането, публичният изпълнител правилно е пристъпил към постановяване на обезпечителни мерки, за да се защитят интересите на държавата.

Налице е годно за събиране публично вземане и е посочен вида на задълженията. Касае се за бъдещи публични вземания, чиито размер ще бъде окончателно установен след приключването на ревизията, с влязъл в сила ревизионен акт, като за ревизираното лице съществува правна възможност за обжалването му, както по административен, така и по съдебен ред. Относно вида на задълженията, жалбоподателят е информиран със заповедта за възлагане на ревизия, в която е посочено за какви задължения се отнася тя. Следва да се отбележи, че при предприемането на действия по предварително обезпечение публичният изпълнител се намира в условията на обвързана компетентност по отношение на предполагаемия размер на бъдещите задължения, както и относно мотивите, обуславящи налагането на предварителните обезпечителни мерки, и се ползва от преценката на ревизиращия орган. Публичният изпълнител не е контролен орган на ревизиращия орган по приходите и не може да оспорва неговите предположения, нито да ги отхвърля.

Неоснователни са и доводите, че предварителните обезпечителни мерки ще затруднят дейността на дружеството вследствие на наложените запори. От събраните до момента доказателства се установява, че жалбоподателят не

разполагал с недвижими имоти и други движими вещи, с налагането на възбрана, върху които би могло да се гарантира погасяването на бъдещите публични вземания. В тази връзка правилно публичният изпълнител е наложил запор върху налични и постъпващи суми в размер на размер на 70 274.25 лв. /седемдесет хиляди двеста седемдесет и четири лева и двадесет и пет стотинки/ по 2 банкови сметки на жалбоподателя, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ [фирма] и ТБ [фирма] и запор върху 7 броя МПС, със обща застрахователна стойност 104 700 лв. /сто и четири хиляди и седемстотин лева/, още повече, че от отговора на ТБ [фирма] става ясно, че е налице учреден залог в полза на цитираната банка по реда на ЗДФО, както и наложени предходни обезпечения. С процесното постановление са наложени обезпечителните мерки, чиито общ размер не надвишава размера на предполагаемото бъдещо вземане. В случая напълно са спазени изискванията на чл. 121, ал. 3 от ДОПК, тъй като жалбоподателя разполага и с други банкови сметки, а запорирането на моторни превозни средства не е пречка за ползването им, а само за разпореждането с тях.

Предвид това съдът счита, че правилно АО е оставил, жалба вх. №53-03-2429/03.09.2020 г. по регистъра на ТД на НАП С., подадена от [фирма], срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № С200022-023-0000395/06.02.2020 г., издадено от П. Ц., на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., без уважение, като неоснователна.

Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне. Подателят ѝ дължи да заплати на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, предвид материалния интерес на оспорващия 70 274.25 лв., определя в размер на 2638 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, вр. чл. 268 ДОПК, Административен съд София - град, Трето отделение, 71 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на [фирма] със седалище и адрес на управление: [населено място]. [улица], ап. 6, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя М. Д. Г., чрез пълномощника си Д. Д. Г., срещу Решение № ПО - 150/10.09.2020г. на Териториалния директор на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата, срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки, издадено на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК с изх. № С200022-023-0000395/06.02.2020 г., от П. Ц., главен публичен изпълнител при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА [фирма] със седалище и адрес на управление: [населено място]. [улица], ап. 6, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя М. Д. Г., чрез пълномощника си Д. Д. Г., да заплати на Териториалната дирекция на НАП – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 2638 лв.

Съдебното решение е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: